

Tapulin juurelta

Pääsiäisen aikaan julkaistiin lehdissä kuvia Ylivieskan uudesta kirkosta. Siitä tulee todella juhlava, kirkon näköinen rakennus. Tämän nykyisen ankean ajan keskelle luo toivoa tällainenkin asia, että työ menestyy ja muuttuu näkyväksi.

Samalla on kuitenkin palautunut mieleen joulupäivä 47 vuotta sitten, kun seisoin Merijärven tapulin juuressa ja muiden kanssa odotimme kuumeisesti, ehtivätkö paloautot paikalle sammuttamaan Merijärven kirkon kellarissa alkanutta tulipaloa.

Aluksi paloi vain kellarissa. Kirkon ikkunat olivat mustat. Juuri, kun Oulaisten palokunnan sammuksauto peruutti kirkon pääoven viereen, tuli puhkaisi paksun lattian ja kirkon ikkunat muuttuivat oranssinpunaisiksi. Väriin ohella mieleen on jäänyt erään naisen toivoton ja järkyttynyt ja toistuva huuto: ”Nyt meiltä palaa kirkko.”

Merijärven kirkko ei palanut maan tasalle. Palo saatiin rajatuksi, mutta siltikin vahingot olivat suuret. Perusteellisen remontin jälkeen kirkko voitiin ottaa käyttöön seuraavana adventtisunnuntaina.

Meidän perheessämme tuo kirkkopalo muistetaan siitä, että vaimoni ja minut vihittiin avioliittoon juhannuksena seurakuntakodin pihalle pystytetyssä koivumajassa, koska kirkkoa korjattiin.

Kotikirkko on ollut minulle rakas paikka lapsesta asti. Tallessa on vieläkin ensimmäinen ”virsikirjani”, todella pikkuruinen kirja, jossa on Raamatun lauseita. Se sopi hyvin lapsen käteen.

Olen saanut palvella lahjoillani kotiseurakuntaa kymmenien vuosien ajan. Olo on tällä hetkellä vähän haikea, kun olen jättänyt viimeiset seurakunnalliset luottamustehtävät. Haikeus johtuu siitä, että itse jää niin paljosta paitsi. On luonnollista, että vartiovuorot vaihtuvat.

Kiitollisena ajattelen Ylivieskan kirkkoneuvoston jäseniä, valtuuston johtoa sekä kaikkia seurakunnan työntekijöitä, joiden kanssa olen saanut toimia. Seurailen nyt kirkon ja seurakunnan elämää ”tapulin juurelta”.

Juhani Alaranta

